

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, za pol leta 2 K in za četr leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hodi sam ponj, plača na leto samo 3 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se pošilja do odpovedi. — Deležniki „Katoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 v. — Uredništvo: Koroška cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Koroška cesta šte. 5, vsprejema naročnino, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne petivrstice za enkrat 15 v, za dvakrat 25 v, za trikrat 35 v. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede popoldne. — Nezaprete reklamacije so poštnine proste.

Okrajni zastop šentlenarški.

Volitve za okrajni zastop so končane. Zmagala je res častno stranka katoliško-narodnih kmetov, ki je dosedaj vodila okrajni zastop. Izid volitev v veleposestvu je že znan. Takega pritiska od nasprotne stranke ne pomni nihče. Prijatelji nekdanjega vsemogočnega lenarškega tatu Mravljaka in ptujskega „Štajerca“ so napeli vse moči, da bi zmagali. Mislili so, da bo šlo tako, kakor lani v Ptuj. Pa zmotili so se. Naši veleposestniki so stali kakor skala.

Na dan volitve je bila tukaj zbrana cela vrsta nasprotnih agitatorjev, a skoraj nobeden ni imel volilne pravice. Mogočno se je šopiril pred volilnim lokalom trojiški otrobar, molar in žemljar ter veleposestnik „Štajerčev“, ki jih ima 60 naročenih na svoj naslov, po imenu Schütz. Prav mu je zasolil eden naših: Ti ostani pri svojih otrobih, nas pa pusti pri miru! Schützu je bil pomočnik trojiški Kramer. Od Sv. Barbare sta kot agitatorja posebno razgrajala mesar Markuš in Štandekar iz Jablane, ki z Mesarecom Petrom mesari posestva pa sicer ni veleposestnik. Tem so čvrsto pomagali Lenarčani. Nastala je strastna gonja. Nasprotniki so hoteli ker prisiliti naše, da volijo z njimi. Kar trgali so se za vrlega veleposestnika Fr. Štubarja iz Velike Zimice, češ, ta mora biti naš, pa ni šlo. Neustrašni jurjevski veleposestnik Fr. Krajnc in tovariš Šuman sta jih z drugimi vred kmalu ukrotila. Kako gotovo so računili na zmago, priča izrek nekoga posebno olikanega Lenarčana Pabsta, ki je rekel: 65 listkov smo razdelili, zmaga je naša!

Nasprotniki so se zbirali pri Sarnicu. Tje sta priromala tudi trojiška „veleposestnika“

posebne ljubezni do slovenskega denarja, Golob in Kirbiš. Tudi nekateri naši možje so pogledali tje kaj. Veselega obraza je prihitel nasproti župan Sedminek jih pozdravljat in vsakega še je potkal po rami, češ, že prav, da ste z nami. Golob in Kirbiš sta se pa sladko smejala v pozdrav. Pa veselja niso dolgo oživali, naši so jo kmalu odkurili, saj so le hoteli pogledati, koliko ptičkov je v nasprotni kobači.

Vse, kar količkaj nemčursko čuti po okraju, vse je agitiralo za Štajerčijance, tudi davkar Stühler in nadučitelj Mohor in seveda kaj strastno zdravnik dr. Beneš, ki so menda vsi rojeni v nemškem rajhu. Pri Sv. Trojici in pri Sv. Lenartu so bili že možnarji pripravljani, da bi daleč na okrog naznanjali zmago nemškutarjev, trojiški Golob kot bodoči okrajni načelnik pa je že par dni ves vesel, kakor se pravi, v „fraku“ „špinciral“ po trojiškem trgu, češ, mi smo mi!

Volitvena bitka se prične in kmalu konča. Na obrazih naših mož je videti izredno veselje, nasprotniki pa so kakor poparjeni. Končno se razglasi izid: naši po 72—74 glasov, nasprotni pa komaj 20—32 glasov, torej 40 glasov večine. To je častno, to je slavna zmaga! Kako veseli so je bili naši veleposestniki! Kmetje smo danes zmagali, ker smo bili edini. Kmetje bomo vladali v okraju, ne pa „kmet“-Golob ali „kmet“-Sedminek. Naša zmagovita četa se je veselila krasnega uspeha pri Poliču, nasprotniki pa se se na silo smejali pri Sarnicu. Golob in Kirbiš sta svoj „gšeft“ kmalu opravila, „trinkgeldov“ ni bilo nič, ker ni bilo zmage in sta jo potrtega srca pobrisala na trojiški breg. Schütz pa je ves pobit naznanil Trojičanom: zgubili smo! Nekaj dni pred volitvami je bilo toliko letanja po obeh trgih, sedaj pa je naenkrat zavlada smrtina tišina,

katera je povedala dovolj: Padli smo tako, da nikdar več ne bomo mogli vstati! Mi pa smo zaslepljencem, ki bi lahko v miru in edinstvi ter ljubezni živeli kot sami rojeni Slovenci s slovenskimi kmeti v okraju, klicali: Na tleh leže nemčurstva stebri stari! Živijo! „Terjavi“ slovenski kmetje, kakor nas nazivate tržani, vam ne bomo plačevali kanalov, ne dolžnih cest, vam ne bomo več nosili denarja, iz nas se ne boste več norčevali, to lahko storite s svojimi praznimi možnjami in okrađenimi kasami, pa ne z nami. Mi poznamo sedaj svojo moč, smo dovolj izobraženi in bomo do skrajnega porabili svojo moč in brezobzirno nastopali proti vsakemu, ki tepta naše verske, narodne in kmečke pravice ter smeši naš narod in naš slovenski jezik!

Politični ogled.

Na Kranjskem je katoliško-narodna stranka zadnjo soboto in nedeljo priredila 16 shodov, na katerih se je govorilo o splošni, enaki in neposredni volilni pravici. Vodja stranke dr. Šušteršič je govoril v ljubljanskem Mestnem domu. Liberalci so se poskrili kakor ščurki v svoje luknje. S splošno volilno pravico bodo pridobili v državi kmetje in Slovani, ker so po številu največji.

Ministrski predsednik Gauč ne bo odstopil, kakor so poročali nekateri listi. Če državni zbor ne bo hotel delati, ga bo Gauč še letos razpustil ter sam vodil nove volitve.

Na Ruskem ne morejo več priti do popolnega miru. Vedno so kje stavke, prepiri in tepeži. Sedaj pretijo železnični delavci, da bodo ustavili delo po celi državi. Ljudstvo je pač

LISTEK.

Na vseh vernih dan.

Drago Plevce.

Tako tiho in mirno je bilo tisti popoldan, kot bi bile izumrle vse hiše po vrsti do Breznikove koč. Molčala je vas, kot bi mislila globoke, resne misli in nihče je ne upa motiti. Kaj neki misli, da je njeno lice tako resno danes, skoro otožno. Moj Bog, vernih duš dan je. Nihče v vasi ne izpregovori besede rad na ta dan, vsak ima mislij dovolj, in te misli vsak v svojem srcu in jih ne razkriva drugim. Ne gre nikamor, ostane doma, ne dela mnogo, če že prične delo, neha zopet, ker ga motijo misli. Ne more delati danes.

Tako je v naši vasi na ta dan.

Pri Mohorovih so bili vsi doma tisti popoldan. Ded je sedel zunaj pod javorom in vezel brezovko. Z drevesa je padel od časa do časa list, rožnorudeč ali rumen; sukal se je po zraku in potem rahlo priletel na tla, na brezove šibe, ki si jih je pripravil ded. In vezel je ded in vezal, pa ni držalo. Zbral si je šibe, potem pa je postal sredi dela in se zamislil, vezal dalje in se zopet zamislil in beka mu je smuknila iz rok.

Mislil je nekaj ded in ni šlo delo od rok.

„Toliko metelj sem že zvezal, ta pa me ne uboga. Da mi ne gre iz glave...“ In ded je pobral šibe, ki so mu razletele in zopet jih je vezal in mislil dalje.

„Eno leto, ... kratko je bilo. Včeraj je bilo to in ne lani. To je bilo veselje takrat pri hramu, ko smo ga dobili. Tako droben je bil in nežen ter bel in nič se ni jokalo. Moj Bog, ta otrok... Za Tončka so ga krstili. Naj bo po dedu Toni, je rekel on, njej je bilo tudi prav. In bil je Tonček. Tako priden je bil kot še noben otrok, kar jih pomnim v našem rodu. „Dedec“, je klical in stegoval roki po meni. Vzel sem ga v naročje ali posadil na koleno. Ko je začel govoriti, sem ga naučil:

Sveti Jožef,
Stari možek,
Z brado giblje,
Z nogo ziblje
Dete Jezusa.

In tako lepo je znal to povedati. Vsakemu je ponovil to rad, in če si ga vprašal, kdo te je naučil tega, je rekel: „dedec“. Mi je res ostalo to ime. On je rekel tako, ko še ni znal govoriti, in potem so rekali vsi tako.

Na večer je prišel vedno k meni na klop in vprašal kaj ali povedal kaj novega.

„Dedec, na novih grabljah že manjka en zob.“

„Dedec, zakaj je Minka danes jokala?“ Minka je bila sestra, mnogo starejša od njega. „Hudo je jokala in vprašal sem jo, če jo kaj boli. Pa ni hotela povedati. Dedec, veste vi, zakaj?“ „Ne vem, Tonček!“ „Slišiš, Tonček, Avemarijo zvoni, bova molila.“ In molila sva skupaj in molil je z menoj mali Tonček otroški in srčno.

„Dedec“, je vprašal hitro po Amenu, „mežnarjev Cene bo gotovo prišel v nebesa, ker zvoni vsak večer Avemarijo.“ „Pride, pride, pa tudi tisti pridejo, ki samo molijo Avemarijo. Le pridno molite!“

Same otroške, nedolžne misli so se rodile v tej glavi, in vsako je moral povedati in najrajši jo je dovedal meni. Menda je že čutil in videl, da ga imam najrajši.

„Dedec, glejte, toliko zvezd! Kaj pomenijo te zvezde?“

„Tonček, veš, to so angelji božji. Vsak angelj ima na glavi zlato zvezdo, bliščečo, svetlo, in na večer pridejo angelji na nebo in gledajo doli na zemljo. Gledajo, kaj delajo ljudje in vse povedo Bogu.“

„Dedec, zdaj je padla zvezda z neba. Kam je padla?“

„Angelj je priplaval na zemljo. Tam je nekdo umrl, veš, in njegovo dušo bo angelj nesel Bogu.“

„Po vsako dušo pride angelj?“